

SLAVÍK A RŮŽE

„Rád bych si s vámi zatancoval, smím prosit?“, zeptal se student.

„Ano, ale až mi přinesete rudou růži“, odvětila krásná dívka.

Student odešel a naříkal. Kde teď vezmu rudou růži? Tak moc bych si s tou dívkou chtěl zatancovat, vždyť je tak krásná. Tolik moudrých knih jsem přečetl, ale moudrost nemá na lásku.

Jeho nárek uslyšel slavík. Rozhodl se, že mu pomůže. Letěl ke keři, ale ten měl jenom bílé, růžové a žluté růže. „Chtěl bych rudou růži pro jednoho smutného studenta“, řekl keři. „Jak vidíš, rudé růže nemám. Ale pokud bys svou krví zbarvil můj keř, růže, jakou chceš, by mohla vykvést. Za světla lundy a za tvého zpěvu bych mohl jednu růži zbarvit pro toho tvého studenta.“

„Tak vysoká cena je za růži? Cena vlastního života? Jak pohodlné je sedět na zeleném stromě a zpívat o lásce. Jak krásné je směle létat z jednoho stromu na další. A toho všeho se mám vzdát pro jednoho zamilovaného mladíka? Ale láska je přece tak krásná.“ Slavík zarmoucen odletěl za studentem.

„Rudou růži mít můžeš, ale slib mi, že budeš věrným milencem. K čemu by ti byla moudrost světa a mocnost, kdybys neměl lásku? Láska je větší než to všechno dohromady. Tvá růže bude za cenu mého života.“

„Ano, slibuju, že ji budu vždycky milovat. Vždyť ona je tak krásná, že ji nejde nemilovat.“

„Za světla lundy odletěl slavík ke keři s růžemi. Napíchl své křehké tělo na trn a začal zpívat o lásce, o milování, o smutku, o bolesti. Při jeho zpěvu mu pomalu odtékala životodárná krev, která se spojila s keřem, který ji vinul na jeden květ. „Ještě víc musíš dát svou krev. Za chvíli bude svítat a růže do té doby musí být hotová.“

Slavík se ještě více napíchl na keř. Jeho krásný zpěv začal slábnout. Jeho hlas byl čím dál víc zemdlenější. Tu najednou se otevřela krásná rudá růže. Keř zajásal. Zajásala i luna, která vybízela slavíka, aby se podíval na tu nádheru. Ale slavík už byl mrtev.

Ten den ráno student otevřel okno svého pokoje a uviděl krásnou rudou růži. Utrhl ji a šel za tou dívkou. Když ona viděla růži, pohrdavě odvětila:

„Cože? Takovou obyčejnou růži mi chcete dát? Syn pana hraběte mi daroval šperky, které jsou mnohem vzácnější, než nějaká kytká.“

„Vy jste ale nevděčnice“, rozzlobil se student.

„Příliš zdvořilý nejste. A navíc, co mi může nabídnout obyčejný student oproti synu hraběte? Určitě nemáte takové stříbrné přezky na střevících jako on.“ Dívka se zvedla a odešla.

Student růži vztekle zahodil na ulici, kudy projela kára. Růže tam zničená ležela v kaluži. Student si pomyslel: „K čemu je nějaká láska? Jenom nám něco slibuje, co se stejně nikdy nestane. Dává nám věřit něčemu, co je stejně lež. Raději se vrátím k metafyzice a budu pokračovat ve studiích.“ A otevřel velkou tlustou knihu...

Za každého z nás zemřel Ježíš na kříži. Byl jako ten slavík. Jak často jsme stejní jako dívka nebo student, kdy si vůbec nevážíme oběti, kterou pro nás Ježíš svou smrtí vykonal? Jak často pohrdáme láskou, kterou nám On nabízí? A proč? Jenom proto, že někdo nám nabízí zdánlivě něco lepšího, hodnotnějšího či cennějšího? Co je cennější než láska? Než vlastní život? Zkusme přijmout Ježíšův dar lidstvu a nepohrdat láskou...

Převzato ze stránek FATYMu.